

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobce: S & M CZ s.r.o, IČ 26884275, se sídlem Třebovská 809, 569 43 Jevíčko**, zastoupeného Dr. Davidem Koubou, advokátem, se sídlem Klimentská 1207/10, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, za účasti: ZO Českého svazu ochránců přírody č. 50/02 „Rybák“ Svitavy, se sídlem Dimitrovova 29, 568 02 Svitavy 2, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 13.9.2012, č.j. KrÚ – 25293/65/2012/OMSŘ/Ma-6,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Účastníci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále v textu i „žalobce“) se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Svitavy ze dne 17.1.2012, č.j. 2082-12/OV-hoa/61-2008, jímž tento správní orgán I. stupně dle § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „*stavební zákon*“) a podle § 51 odst. 3 a § 67

zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“) zamítl žádost žalobce o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby dvou samostatných větrných elektráren V1 a V3 v obci Dětrichov na pozemcích specifikovaných v tomto rozhodnutí (dále jen „*stavba*“ nebo „*stavba větrných elektráren*“). Po úvodním popisu rozhodovacího procesu a uvedení obsahu rozhodnutí a stanovisek vydaných v řízení, které bylo ukončeno vydáním žalovaného rozhodnutí, uvedl žalobce následující žalobní body:

Podkladem žalovaného rozhodnutí bylo stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny vydané dle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „*zákon o ochraně přírody a krajiny*“), ze dne 4.3.2011, přičemž tímto orgánem ochrany přírody byl Městský úřad Svitavy. Uvedené stanovisko orgánu ochrany přírody (dále jen „*OOP*“) obsahuje nesouhlas s umístěním a povolením zmíněné stavby větrných elektráren, a toto závazné stanovisko bylo potvrzeno dle § 149 odst. 4 správního řádu nadřízeným správním orgánem, tj. Krajským úřadem Pardubického kraje sdělením ze dne 10.7.2012. V závazném stanovisku a jeho potvrzení a tedy ani v rozhodnutí žalovaného není zejména určité stanoveno, které oblasti se narušení krajinného rázu týká a nejsou dostatečně podložené vymezeny konkrétní dotčené krajinné a estetické hodnoty. OOP a jemu nadřízený úřad se „*spokojily*“ s paušálním uvedením, že je dotčená velká oblast výstavbou větrných elektráren, kterou nelze přesně vymezit. To však není důvodem proto, aby nebyl takový prostor konkrétněji specifikován. Dalším nedostatkem je vymezení konkrétních estetických a krajinných prvků, ty nebyly v závazném stanovisku definovány, což se stalo až v potvrzení závazného stanoviska nadřízeným orgánem. Není dostatečně „*precizně uvedeno*“, v čem by měla konkrétní estetická hodnota spočívat. Za problematické je nutno považovat odkaz na dotčení místní fauny, která má představovat také dotčenou krajinnou hodnotu, a to i přesto, že fauna není zmiňována v žádných z použitých studií. Závěr správních orgánů není podložen a je nedostatečný a nepřezkoumatelný. Odůvodněním žalovaného rozhodnutí a i prostřednictvím jeho citace i potvrzení závazného stanoviska a závazné stanovisko vzbuzují pochybnosti, zda-li vyhovělo požadavkům na dodržení mezi správního uvážení.

Žalobce namítl, že odůvodnění potvrzení závazného stanoviska v části, kterými se nadřízený správní orgán OOP zabýval žalobcem předloženými studiemi, bylo nedostatečné a nevyhovělo všem požadavkům. Podle názoru žalobce nebyl dán důvod k jejich nepoužití. V dané věci správní orgány opřely svá stanoviska a rozhodnutí o posudek Agentury, ten však byl zadán jako posudek nedetailní, avšak pouze vztahující se k určité konkrétní otázce, a to ke kumulativnímu efektu. Prostřednictvím tohoto posudku tedy jsou kritizovány zmíněné studie, jedná se o postup nedostatečný, hodnotící pouze část problematiky a nenahlízející na tuto jako na celek. Je nutno uvážit, že zde stojí jeden posudek objednaný na žádost OOP, ačkoliv je zpracován velice renomovaným ústavem, zabývá se pouze dílčí částí problematiky. Naproti tomu existují tři studie, hodnotící věc z různých úhlů, přičemž dvě z nich se také otázkou kumulativního efektu zabývají. Totéž platí ohledně výtky, že se studie nezabývají dopadem na faunu, příslušné orgány se spokojily se závěrem, že dopad na faunu byl negativní. Žalovaný ani citací potvrzení závazného stanoviska, ani svými slovy žádným způsobem nevyvrací tvrzení a závěry v jednotlivých studiích. Správní orgány se dostatečně nevypořádaly s argumentem předložených studií, kdy právě dočasnost zamýšlené stavby měla být jejich velkou výhodou. OOP se k tomu nevyjadřoval a v potvrzení závazného stanoviska je jen uvedeno, že jen v takovýchto případech dochází často k rekonstrukci zařízení a prodloužení jejich existence v krajině. To je dle názoru žalobce nedostatečný argument pro vydání negativního závazného stanoviska.

Žalobce namítl, že OOP je v souladu s § 4 stavebního zákona vázán svým předešlým stanoviskem k věci a může se od něj odchýlit pouze za předpokladu podstatné změny podmínek, za kterých bylo předcházející stanovisko vydáno. V tomto předchozím stanovisku ze dne 18.10.2007 byla omezena jeho časová platnost právě s ohledem na možný kumulativní efekt a vliv více VE v okolí. Žalobce zdůraznil, že původní závazné stanovisko sice bylo omezeno co do platnosti do 31.12.2009, nijak však nezmiňovalo „citlivost věci“ nebo kumulativní efekt jako důvod omezení. Skutečnost, že by mohl být stavbou VE dotčen krajinný ráz se dále promítla pouze do doporučení, nejprve postavit pouze dvě VE z původních zamýšlených čtyř. V tomto požadavku se také žalovaný v tehdejší stanovisku opíral o závěry zjišťovacího řízení „EIA“, tento požadavek se vztahoval k větrnému parku Dětrichov u Svitav jako takovému a ne k existenci jiných větrných parků. Žalobce tomuto požadavku vyhověl, když od výstavby dalších dvou elektráren upustil. Pokud se tedy OOP hodlá odchýlit od svého původního stanoviska a nezachovat kontinuitu v rozhodování požadovanou zákonem, musí své rozhodnutí dostatečně odůvodnit podstatnou změnou podmínek rozhodování. Je pochopitelné, že takovou podstatnou změnou by mohly představovat další VE v posuzovaném území. Vzhledem k tomu, že však nebylo jednoznačně stanoveno, pro které území je zásah do krajinného prvku přesně zkoumán, je nezbytné, aby své rozhodnutí kontinuitu rozhodování nezachovat žalovaný a OOP detailněji.

Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že jedním z podkladů rozhodnutí bylo nesouhlasné závazné stanovisko OOP, od kterého se nemohl správní orgán odchýlit, přičemž nadřízený orgán OOP toto stanovisko potvrdil. Dále odkázal na žalované rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k žalobě uvedla důvody, pro které by *„soud měl posuzovat věc celistvě a úplně a vědět, proč místní organizace (hájící zájmy ochrany přírody a krajiny), státní správa, ale nakonec i samospráva, jednotliví občané či další občanská sdružení, mající kritické stanovisko k výstavbě větrných elektráren na Svitavsku“*. Dále poukázala na předchozí porušení zákona ze strany žalobce týkajícího se ochrany přírody a krajiny (např. započetí jiné stavby větrné elektrárny bez udělení výjimky z ochrany přírody a krajiny) a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75

odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je

třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí a z jeho podkladů a ze správního spisu, předmětem žalovaného rozhodnutí byla žádost o povolení umístění staveb dvou větrných elektráren, kterou podal žalobce na základě žádosti ze dne 14.12.2007. V dané věci si správní orgán I. stupně vyžádal závazné stanovisko OOP k navrhované stavbě dle zákona o ochraně přírody a krajiny, přičemž tento požadavek vyplývá z ust. § 12 odst. 2 tohoto zákona. Závazné stanovisko bylo vyžadováno i ve smyslu ust. § 86 odst. 2 písm. b) stavebního zákona a přílohy č. 3 k vyhlášce č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření. Zmíněné závazné stanovisko bylo vydáno orgánem OOP, tj. Městským úřadem Svitavy, dne 4.3.2011, přičemž OOP s umístěním a povolením stavby vyslovil dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nesouhlas. Poté správní orgán I. stupně na základě tohoto závazného stanoviska a v souladu s ním rozhodl ve smyslu ust. § 149 odst. 3 správního řádu tak, že zmíněnou žádost zamítl. Správní orgán I. stupně tak postupoval v souladu s ust. § 149 odst. 3 správního řádu, podle něhož jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Protože žalobce podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které směřovalo proti obsahu závazného stanoviska, postupoval odvolací správní orgán v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu, podle něhož jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tímto nadřízeným správním orgánem byl Krajský úřad Pardubického kraje, který toto závazné stanovisko sdělením ze dne 10.7.2012 potvrdil. Nadřízený správní orgán tak neshledal důvod ke zrušení nebo změně závazného stanoviska, jak mu to umožňuje ust. § 149 odst. 5 správního řádu, podle něhož nezákonné závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Jak vyplývá z platné právní úpravy (§ 149 správního řádu), závazné stanovisko nelze napadnout žádným oprávněným prostředkem a není přezkoumatelné v rámci odvolacího či obdobného řízení. Změnit závazné stanovisko lze pouze v rámci přezkumného řízení, a to správním úřadem nadřízeným tomu správnímu úřadu, který je vydal. Pokud nadřízený správní orgán tomu, kdo závazné stanovisko vydal, toto zruší, vrátí věc k vydání nového závazného stanoviska. Z uvedené platné právní úpravy vyplývá, že správní orgán I. stupně rozhodující ve věci samé (tj. o zmíněné žádosti žalobce) byl obsahem závazného stanoviska vázán a nebyl jej oprávněn jakýmkoliv extenzivním způsobem interpretovat či jinak obsahově měnit. Tím, že závazné stanovisko podmiňuje výrokovou část rozhodnutí ve věci samé, je správní úřad povinen v řízeních o žádostech, tj. v daném případě o žádosti o umístění zmíněné stavby, zamítnout tehdy, pokud závazné stanovisko brání žádosti vyhovět. Pokud je obsah závazného stanoviska jednoznačný, správní orgán nemá prostor pro správní uvážení a od okamžiku obdržení závazného stanoviska tak nemohl správní orgán I. stupně ani provádět žádné další dokazování a zahájené provádění důkazů měl ukončit (§ 149 odst. 3 správního řádu). V dané věci postupovaly správní orgán I. stupně a žalovaný v souladu s platnou právní úpravou, když zmíněné závazné stanovisko obsahuje jednoznačný nesouhlas s umístěním a dokonce i s povolením uvedené stavby. Přezkum závazného stanoviska v dané věci je možný pouze na základě žaloby směřující proti rozhodnutí správního orgánu o zmíněné žádosti, a to dle § 75 odst. 2 s. ř. s. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) totiž dospěl ve

svém rozsudku ze dne 23.8.2011, č.j. 2 As 75/2009-113 k závěru, že závazné stanovisko vydané dle § 149 správního řádu není samostatně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a vzhledem k tomu, že je závazným podkladem konečného rozhodnutí, je soudní ochrana před jeho zprostředkovanými dopady (účinky) umožněna v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s., je tomu tak v případech kdy platná právní úprava přímo nestanoví, že se závazné stanovisko vydává jen ve formě správního rozhodnutí. V dané věci tak platná právní úprava nestanoví (§ 12 zákona o ochraně přírody a krajiny), když se jedná o souhlas OOP k umístění zmíněné stavby, který by mohl snížit nebo změnit krajinný ráz (§ 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny). V dané věci tedy podal žalobce žalobu v souladu s výše zmíněným postupem, napadl rozhodnutí správního orgánu, kterým byla jeho žádost zamítnuta, přičemž v této žalobě se domáhal i přezkumu podkladového rozhodnutí, tedy zmíněného stanoviska OOP (§ 12 zákona o ochraně přírody a krajiny, § 75 odst. 2 s. ř. s. a zmíněný rozsudek rozšířeného senátu NSS).

Skutečnost, že reforma správního soudnictví účinná od 1.1.2013 „vymezila správní soudnictví jako obor soudnictví veřejnoprávního (arg. § 2 s.ř.s.) a zajistila pro všechny věci před správními soudy projednávání splnění požadavku plné jurisdikce“ (srov. Mazanec M., Právní rozhledy č. 2/2003) ještě neznamená, že soudy ve správním soudnictví mohou nahrazovat činnost správních orgánů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28.4.2005, č.j. 5 Afs 147/2004-85). Tím spíše tyto soudy nemohou nahrazovat odbornou činnost správních orgánů vydávající závazná stanoviska dle § 149 správního řádu, přičemž v daném případě se jedná o stanovisko dle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny, jehož předmětem je udělení či neudělení souhlasu OOP k umístění stavby. Příslušný správní orgán (v daném případě OOP – tj. Městský úřad Svitavy) a jeho nadřízený orgán (Krajský úřad Pardubického kraje) jsou bezpochyby úřady odborně kvalifikovanými k posouzení příslušného zásahu do krajinného rázu. Správní soud tak nemohl v dané věci samozřejmě sám autoritativně rozhodovat o otázkách, které jsou otázkami odbornými mimo oblast práva, neboť to nejenže není jeho úkolem, ale jednalo by se jistě spíše o laické názory na odborné skutečnosti. Zároveň je nutné si uvědomit, že vydání souhlasu v podobě závazného stanoviska (§ 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a § 149 správního řádu) je předmětem správního uvážení, přičemž soud není oprávněn nahradit toto správní uvážení uvážením soudním. Správní uvážení podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. rozsudek NSS ze dne 24.11.2005, č.j. 6 Azs 304/2004-43, rozsudek NSS ze dne 30.4.2008, č.j. 1 As 16/2008-48). Při rozhodování soudu o tom, zda správní uvážení v dané věci vybočilo či nikoliv z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem, je nutné vycházet především ze smyslu a účelu právní úpravy obsažené v § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny. Účelem tohoto zákona, jak je ostatně zřejmé z jeho § 1, je přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitosti forem života, přírodních hodnot a krás, šetrnému hospodaření s přírodními zdroji a vytvořit v souladu s právem evropských společenství v České republice soustavu Natura 2000. Přitom je nutno zohlednit hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry. Zákon o ochraně přírody a krajiny tedy chrání mimo jiné krajinu, jakožto část zemského povrchu s charakteristickým reliéfem, tvořenou souborem funkčně propojených ekosystémů a civilizačními prvky, a chrání též prostřednictvím § 12 její ráz. Krajinným rázem je zejména přírodní, kulturní a historická

charakteristika určitého místa či oblasti. Krajinový ráz je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinového rázu, zejména umísťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinových prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině. Každý zásah do krajinového rázu je přitom nutně považovat za potencionální ohrožení významných krajinových prvků. Tyto zásahy do krajinového rázu, pokud by jej mohly snížit nebo změnit, je možné provádět jedině se souhlasem OOP podle § 12 odst. 2 uvedeného zákona. Účelem a smyslem rozhodování OOP podle § 12 odst. 2 zmíněného zákona je tedy ochrana krajinového rázu před těmi činnostmi, které do něj zasahují tak, že snižují jeho estetickou nebo přírodní hodnotu, krom jiného i harmonické měřítko a vztahy v krajině. Nástrojem, který k dosažení tohoto účelu má OOP k dispozici, je udělování souhlasu podle § 12 odst. 2 citovaného zákona (rozsudek NSS ze dne 9.11.2007, č.j. 2 As 35/2007-75 a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.3.2005, č.j. 6 A 97/2001-39). Smyslem udělení souhlasu dle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny je zabránit takovému přetvoření krajiny, které bude většinou na dlouhou dobu nevratné, a to takové krajiny, která je něčím jedinečná, přičemž její přetvoření na jiný typ krajiny je z dlouhodobého hlediska i veřejného zájmu horší, než ponechání krajiny původní (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11.4.2008, č.j. 7 Ca 219/2007-58, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 9/2010).

O žalobě rozhodoval Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích již jednou, a to rozsudkem ze dne 12.6.2013, č.j. 52A 61/2012-106, kterým žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, o které rozhodl NSS rozsudkem ze dne 12.2.2014, č.j. 3As 81/2013-38 (dále jen „*rozsudek NSS*“ nebo „*zrušující rozsudek NSS*“) tak, že jej zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Při dalším rozhodování tohoto soudu o žalobě tak je nutné aplikovat ust. § 110 odst. 4 s.ř.s., podle něhož pokud zruší NSS rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným NSS ve zrušovacím rozhodnutí. V další části odůvodnění proto soud bude vycházet zejména ze závěrů obsažených v rozsudku NSS.

Správní žaloba míří především proti závěrům, které vyplynuly ze závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a jeho potvrzení (dále jen „*závazné stanovisko OOP*“), přičemž toto stanovisko je nutné posuzovat jako závazný podklad konečného správního rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s. a krajský soud je musí přezkoumávat z hlediska zákonnosti, ale nemůže se zabývat jeho věcným přezkumem. Proto bylo nutné v dané věci aplikovat právní názor vyslovený v rozsudku NSS ze dne 22.10.2009, č.j. 9As 21/2009-150, podle něhož: *„S ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je podle Nejvyššího správního soudu zvláště významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.“*. V souladu se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku

NSS se krajský soud zaměřil v rámci přezkumu tohoto závazného stanoviska OOP na to, zda ve smyslu výše citovaného právního názoru NSS toto závazné stanovisko „alespoň v základní rovině“ odpovídá požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 22.10.2009, č.j. 9As 21/2009-150 a zrušující rozsudek NSS). K tomu je třeba poznamenat, že sice žalobce namítl v podstatě v žalobě existenci vady tohoto závazného stanoviska OOP (nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů - § 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.), ale zjistit existenci této vady může soud i bez námítky uvedené v žalobě, v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7Azs 79/2009-84).

Je nesporné, že v případě závazného stanoviska OOP se jednalo o aplikaci správního uvážení, přičemž při jeho přezkumu není soud oprávněn nahradit správní uvážení uvážením soudním, přičemž toto podléhá přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, a zda premisy takového rozsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné, nebo přímo opačné závěry (srov. rozsudek NSS ze dne 24.11.2005, č.j. 6Azs 304/2004-43). K tomu lze uvést i usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.3.2005, č.j. 6A 25/2002-42, o kterém se též zmínil NSS ve svém zrušujícím rozsudku, v němž je uveden tento závěr: „*Absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazů libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazů zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu*“. Zároveň soud opětovně připomíná již výše citovaný právní závěr z rozsudku NSS ze dne 22.10.2009, č.j. 9As 21/2009-150, podle něhož musí i závazné stanovisko alespoň v „základní rovině“ odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. A tyto základní požadavky týkající se náležitostí rozhodnutí správního orgánu je nutné alespoň „v základní rovině“ aplikovat i v případě zmíněného správního uvážení. K tomu je třeba dodat, že volnou úvahu správního orgánu lze „s mírnou nadsázkou připodobnit ke kybernetické „černé skřínce“; soud zkoumá kvantitu a i kvalitu informačního vstupu do ní a zkoumá také výstupy z tohoto hlediska, zda podle pravidel formální logiky neodporují vstupům (k provedeným důkazům) a zadání (zákonů). Procesy uvnitř černé skříňky kontrole ani zásahu nejsou podrobeny. Proto soud (i kdyby jeho názor na volné uvážení byl jiný), nemůže – nezjistí-li na vstupu nebo výstupu vady – vyvozovat jiné závěry, protože by tím nedovoleným způsobem zasáhl do diskrečního práva úřadu“ (srov. Mazanec M., Správní soudnictví, nakl. Linde Praha, a.s., r. 1996, str. 92). Tento závěr koresponduje i s názorem NSS uvedeným ve zrušujícím rozsudku, podle něhož se krajský soud v dané věci nemohl zabývat věcným přezkumem, když „*věcný přezkum závazného stanoviska je vyloučen*“. Proto nebylo ani pochybením, jak uvedl NSS ve zrušujícím rozsudku, že si soud v předchozím řízení neopatřil doplňující posudek, s nímž by závěry správního orgánu porovnal. V projednávané věci se proto musel krajský soud zejména soustředit na to, zda správní uvážení, aplikované v dané věci, vyhovělo alespoň v „základní rovině“ požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí.

Z ust. § 68 odst. 3 zák. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, vyplývá, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedenou důvody výroku nebo výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námítkami účastníků a

s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Toto ust. je tedy nutné aplikovat přiměřeně i na posouzení obsahu závazného stanoviska OOP.

Pro hodnocení soudu týkající se otázky přezkoumatelnosti stanoviska OOP je zároveň podstatné to, že námitky uplatněné v žalobě uvedl žalobce i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Protože tyto námitky směřovaly proti obsahu závazného stanoviska OOP, postupoval žalovaný, jako odvolací správní orgán, správně v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu a vyžádal si potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, tedy v daném případě si vyžádal posouzení tohoto závazného stanoviska u Krajského úřadu Pardubického kraje, který sdělením ze dne 10.7.2012 toto závazné stanovisko potvrdil, přičemž při hodnocení závazného stanoviska je nutné vycházet i z obsahu tohoto sdělení ze dne 10.7.2012 (dále jen „*potvrzení stanoviska*“). Jak vyplývá z ust. § 149 odst. 4 správního řádu, pokud námitky uplatněné žalobcem v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně směřují proti obsahu závazného stanoviska, tak se s nimi musí vypořádat správní orgán nadřízený správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Proto při posouzení stěžejní námitky žalobce o nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska je nutné vycházet i z uvedeného potvrzení stanoviska, když v takovém případě je nutné klást i na toto potvrzení stanoviska požadavky kladené na odůvodnění správního rozhodnutí (srov. zrušující rozsudek NSS a rozsudek NSS ze dne 22.10.2009, č.j. 9As 21/2009-150). Proto se soud zaměřil dále i na to, zda se nadřízený správní orgán v uvedeném potvrzení stanoviska vypořádal s námitkami žalobce obsaženými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což považoval krajský soud za zcela stěžejní vzhledem k tomu, že tyto námitky byly totožné s námitkami uvedenými v žalobě. K tomu však v souladu s právním názorem obsaženým v zrušujícím rozsudku NSS musel soud konstatovat, že nebyl oprávněn se zabývat jejich věcným přezkumem. Obdobně jako v žalobě, uplatnil žalobce v odvolání tyto námitky směřující proti obsahu stanoviska OOP :

1. OOP ve svém závazném stanovisku nestanovil určitě, které oblasti se narušení krajinného rázu týká.
2. OOP přesně a dostatečně podloženě nevymezil konkrétní dotčené krajinné a estetické hodnoty.
3. OOP dostatečně neuvedl důvody, pro které se přiklonil právě k odbornému posouzení agentury.
4. OOP se dostatečně nevypořádal se závěry předložených studií (např. s dočasností staveb).

Krajský soud se tedy dále zaměřil na to, zda závazné stanovisko OOP a jeho potvrzení trpělo zmíněnou vadou nepřezkoumatelnosti či nikoliv, přičemž dospěl ve vztahu k těmto námitkám k následujícím závěrům:

Ad 1) V případě vymezení oblasti, která měla být předmětnou stavbou dotčena, vycházel krajský soud již v předchozím svém zrušeném rozhodnutí „*důsledně z rozhodnutí žalovaného a především ze stanovisek dotčených orgánů*“, jak je ostatně konstatováno i ve zrušujícím rozsudku NSS (čl. 40, poslední odstavec). Není proto důvod, aby se krajský soud k této námitce vyjádřil jinak, když ani NSS neshledal v případě vypořádání této námitky pochybení.

V daném případě vycházel OOP z podkladů, které si vyžádal, a to z důvodu změnu stavu v území oproti stavu, který panoval v době vydání předchozího závazného stanoviska, jehož platnost byla omezena do 31.12.2009. Tato změna spočívala v realizovaných stavbách větrných elektráren v okolí uvažovaného záměru, a to v lokalitách Anenská Studánka, Ostrý Kámen a Janov. Posouzení bylo požadováno především pro vyhodnocení možného kumulativního vlivu a bylo vypracováno Agenturou ochrany přírody a krajiny ČR, správa chráněné krajinné oblasti Železné hory a krajského střediska Pardubice (dále jen „Agentura“), toto odborné posouzení obdržel OOP dne 8.2.2011 a kromě tohoto odborného posouzení měl OOP k dispozici další studie od společnosti ECO AUDIT, spol. s r.o., Brno a dále znalecký posudek doc. Vladimíra Šebely z prosince roku 2010. Dále žalovaný k této uvedl, že uvedené podklady se shodují ve vymezení dotčeného krajinného prostoru, v němž se mohou větrné elektrárny pohledově uplatnit. Prostor byl vymezen jako území nepravidelného tvaru, přibližně 8 x 12 km veliké a „z pohledu krajského úřadu není zásadní, zda je dotčený krajinný prostor vymezen detailněji či volněji. S ohledem na technické parametry větrných elektráren (především jejich výšku a dynamický charakter daný nejen otáčením, ale i možnými stroboskopickými efekty) i na umístění v konkrétní lokalitě (především její nadmořskou výšku) bude vnímání takovýchto staveb (v závislosti na povětrnostních podmínkách), nikoliv ze stovek metrů, ale kilometrů až desítky kilometrů. Není tedy možné stanovit dotčený krajinný prostor v katastrálním území, pohledově dotčené území bude vždy mnohem větší – viz studie, především potom příloha č. 4a studie společnosti ECO AUDIT, spol. s r. o. z ledna 2011“. Uvedený závěr byl též zmíněn v potvrzení závazného stanoviska ze dne 10.7.2012, vydaným ve formě sdělení Krajského úřadu Pardubického kraje. Podle názoru krajského soudu nelze oddělovat závazné stanovisko od výše zmíněného potvrzení, ale je nutné přihlížet i k závěrům uvedených v tomto potvrzení. V případě závazného stanoviska se totiž nejedná o rozhodnutí správního orgánu, čili je podle názoru krajského soudu možné doplnit toto závazné stanovisko i v jeho potvrzení vydaným v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu.

K této námitce zbývá dodat, že i NSS ve zrušujícím rozsudku konstatoval, že „krajský soud tak jasně specifikoval názory správních orgánů, s nimiž se ztotožnil a ověřil, že nedošlo k překročení správního uvážení, které bylo na danou otázku aplikováno“ (srov. zrušující rozsudek NSS – čl. 40).

Další odůvodnění zrušeného rozsudku krajského soudu týkající se dalších námitek však již nepovažoval NSS za dostatečné, když „krajský soud neuvedl jediný konkrétní závěr správních orgánů, se kterým by se ztotožnil“. Navíc krajský soud „neurčitě odkázal i na pasáže z rozhodnutí žalovaného“.

Krajský soud v předchozím rozsudku vycházel z konstantní soudní judikatury NSS, podle které v případě shody žalobních námitek s námitkami uplatněnými v řízení před správními orgány „není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené...“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8Afs 75/2005-130 publikovaný pod číslem 1350/2007 Sb. NSS či rozsudky NSS ze dne 2.7.2007, č.j. 4As 11/2006-86 a ze dne 29.5.2013, č.j. 2Afs 37/2012-47), přičemž soud navíc nejen že pouze neodkázal na žalované rozhodnutí či zmíněné stanovisko a jeho potvrzení, ale k jednotlivým žalobním námitkám z nich uvedl podstatné závěry /pod body ad 1) až ad 3)/. Ve zrušujícím rozsudku však NSS vycházel z názoru, že v takovém případě „...závěry správního orgánu nemůže správní soud převzít bez dalšího, ale musí uvést konkrétní důvody, proč je považuje za správné.“ Jinými slovy, podle tohoto názoru obsaženého ve zrušujícím rozsudku (čl. 40,

druhá strana, poslední odstavec a jeho pokračování na čl. 41 rozsudku NSS): jestliže žalobce zopakuje námitky uvedené v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu a odvolací orgán se s nimi přezkoumatelným a srozumitelným způsobem vypořádá na základě vlastních závěrů, přičemž žalobce v žalobě v souladu s dispoziční zásadou ovládající správní soudnictví neuvede proti těmto závěrům své vlastní námitky, tak správní soud, ačkoliv se s nimi plně ztotožňuje, přesto k nim musí uvést ještě své vlastní závěry, obsahující důvody, „proč“ považuje tyto závěry odvolacího správního orgánu „za správné“. Krajský soud dosud vycházel z té konstantní soudní judikatury, ze které nevyplývá povinnost soudu, aby ve zmíněném případě ex officio jinými slovy než správní orgán komentoval či dokonce doplňoval jeho argumentaci, obsažené v jeho rozhodnutí, vlastními úvahami, když se s jeho závěry zcela ztotožnil.

K tomuto lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, v němž se uvádí: „...*sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno*“ (dále k této problematice srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Správnost tohoto názoru potvrdil i Ústavní soud v usnesení sp. zn. ÚS 874/11 ze dne 12.5.2011, kde vyslovil, že není nezbytné, aby NSS znovu podrobně opakoval již jednou ve správním soudnictví v dané věci vyslovené, pokud se se závěry krajského soudu zcela ztotožnil a dal jasně najevo (byť odkazem), jaké úvahy zaujal. Tento závěr Ústavního soudu sice platí pro rozhodování NSS, ale lze jej mutatis mutandis aplikovat i v případě rozhodování soudu.

Krajský soud, jsa vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 3 s.ř.s.), zabýval se proto opětovně těmito námitkami (a to zejména námitkou žalobce, „...*že orgán ochrany přírody vycházel především z posudku AOPK a opomenul přitom závěry vyplývající z posudků předložených stěžovatelkou*“, jak konstatoval NSS ve zrušujícím rozsudku, když krajskému soudu vytknul, „... *že v této části nepovažuje Nejvyšší správní soud odůvodnění napadeného rozsudku za nedostatečné*“), a to podrobněji, i s uvedením konkrétních závěrů správních orgánů k nim se vztahujícím.

K dalším námitkám, uplatněných v odvolání a potažmo i v žalobě, soud tedy uvádí konkrétně:

Ad 2) Soud nezpochybňuje názor žalobce o tom, že dle odborné literatury (Miko, Borovičková a kol.: Zákon o ochraně přírody a krajiny, 2.vydání, 2007) při posuzování otázky, zda lze souhlas podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny udělit či nikoliv, měl by orgán ochrany přírody nejprve vymezit a charakterizovat místo, které je zamýšleným záměrem dotčeno a pak uvést, jak předmětná činnosti negativně ovlivní jeho konkrétní estetické a přírodní hodnoty, přičemž postup úvahy orgánu ochrany přírody musí být podchycen odůvodnění rozhodnutí. V daném případě je nutné při zjištění způsobu, jakým se vypořádaly správní orgány s touto otázkou z hlediska přezkumu správního uvážení, konstatovat, že jak orgánu OOP, tak i jeho nadřízenému orgánu nic nebránilo vycházet ze závěrů posudku agentury, podle něhož by umístěním stavby došlo k výraznému snížení

estetické hodnoty krajinného rázu, silnému potlačení uplatnění znaku přírodní povahy, a tím snížení přírodní hodnoty krajinného rázu, k významné změně vztahů v krajině a k výraznému snížení estetické hodnoty krajinného rázu potlačení pozitivních kulturních dominant kostelů v Koclířově a Dětrichově. V potvrzení stanoviska OOP se nadřízený správní orgán zabývá tím, že v důsledku stavby by došlo k výraznému snížení estetické hodnoty krajinného rázu potlačením pozitivní kulturní dominanty kostelů v Koclířově a Dětrichově, přičemž „*tento závěr je třeba chápat, jak ve vztahu ke konkrétní lokalitě, tak i ve vztahu ke krajinnému rázu širší oblasti. Lokálně se uplatní vliv na krajinný ráz především snížením estetické hodnoty potlačením pozitivní kulturní dominanty kostelů v Koclířově a Dětrichově. Jak již bylo uvedeno výše v odůvodnění, byť konkrétní místo uvažované výstavby větrných elektráren (dále jen „VE“) je umístěno na intenzivně zemědělsky obhospodařovaném pozemku, je toto umístění v rámci oblasti krajinného rázu Svitavsko – Orlickoústecko mezi dvěma územími se zvýšenou estetickou hodnotou. Tato území, ve kterých se zvýšenou měrou uplatní pozitivní vliv kulturních dominant – kostelních věží. Tyto dominanty zároveň významnou měrou charakterizují i vztahy v krajině – v krajině obsahující především horizontály (dané liniemi vršků lesních porostů, vegetačními doprovody komunikací a vodních toků, celkovým geomorfologickým utvářením povrchů – ploché a táhlé náběhy kuest) charakterizují kostelní věže spolu s výškou lesních porostů vertikální rozměr krajiny. Tento rozměr (pouze lokálně narušovaný některými technicistními prvky – především stožáry elektrických vedení) je umístěním několikanásobně vyšších staveb VE narušen; ke vnímání tohoto narušení dochází vzhledem k výškám VE nejen v místě, ale i v širším okolí. Kumulaci s obdobnými záměry v okolí již realizovanými dojde k významným změnám vztahů – určujícím se stane vertikální rozměr, který (vzhledem k dynamičnosti staveb dané otáčejícím se rotorem) bude znamenat snížení pohledového vnímání okolních znaků krajiny – ať již pozitivních, tak i mírně negativních. Tím dojde k potlačení vnímání i přírodních znaků krajinného rázu – toto potlačení bude dáno nejen charakterem umísťovaných staveb (výrazná technicistní stavba), ale i jejím provedením (výškou – několikanásobně větší než je např. výška stromu; barvou – bílý či světle šedý odstín povrchu VE je pohledově citlivěji vnímán než tmavé a tmavší odstíny zeleně; dynamikou – rozsah otáčejícího se rotoru je podstatně větší než možný rozsah pohybu např. zeleně ve větru). Při hodnocení vlivu VE na přírodní složku krajinného rázu není možné opomenout ani vlivy na ptáky a letouny (netopýry). Žádná ze studií hodnocení míry tohoto vlivu, podložené konkrétními údaji, neobsahuje. I v obecné rovině je však možné uvést, že k negativnímu vlivu na uvedené skupiny živočichů dochází; k tomuto závěru lze dospět zobecněním výsledků provedených studií konkrétních záměrů v konkrétních lokalitách. V závislosti na lokalitě, ale např. i na kumulaci s jinými obdobnými záměry, je míra tohoto působení různá“.*

Zároveň je nutné uvést závěr OOP ze stanoviska, podle něhož „...realizací záměru by došlo k výraznému posílení nového kulturního znaku technického charakteru. Větrné elektrárny by se staly pro danou oblast spoluurčujícím až dominantním znakem. Z analýz vyplývá, že kapacita území vymezená městy Litomyšl, Polička, Svitavy, Moravská Třebová, Lanškroun a Česká Třebová je v současnosti již naplněna a realizace obdobného záměru je z hlediska ochrany krajinného rázu nevhodná“. Uvedené závěry z hlediska přezkoumatelnosti zmíněného stanoviska a jeho potvrzení považuje soud za naprosto dostačující, přičemž vychází ze zmíněného posudku Agentury a jsou v něm uvedeny konkrétní úvahy správních orgánů týkající se obsahu této námitky. Závěr o zvýšené míře uplatnění pozitivního vlivu zmíněných kulturních dominant (kostelních věží) není oprávněn soud věcně přezkoumávat, když navíc ani žalobce tento závěr nijak nezpochybnil. Není pravdou, jak žalobce namítl

v žalobě, že „*není dostatečně precizně uvedeno, v čem by měla konkrétní estetická hodnota spočívat*“. Výše citované závěry obsahují dostatečné úvahy OOP týkající se této otázky a nebylo třeba více „*precizněji*“ ji žalobci vysvětlovat. Jestliže uvedené kostelní věže tvoří kulturní dominantu v dané krajině (což žalobce nepopřel), tak i laikovi musí být jasné, že právě v samotné její existenci samo sebou lze spatřovat „*konkrétní estetickou hodnotu*“. Význam slov „*kulturní*“, „*dominanta*“ a „*estetická hodnota*“ snad není nutné podrobně „*vysvětlovat*“, jedná se o běžné pojmy, které není třeba odborně či „*precizněji*“ vysvětlovat. Věcné posouzení zmíněných a výše citovaných závěrů již soud provádět nemůže, a dokonce je nemůže dále po obsahové stránce věcně komentovat či doplňovat, neboť se jedná o vlastní volné správní uvážení. Soud jen může konstatovat, že nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, že je v souladu s pravidly logického usuzování, a že premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. K tomu lze snad jen obecně poznamenat, že v krajině budou na rozdíl od VE kostelní věže většinou vytvářet vždy kulturní dominantu. Pokud by tomu bylo naopak, tak by nenarušovalo estetickou hodnotu krajiny ani umístění VE kolem jiných kulturních dominant a bylo by možné ad absurdum a v nadsázce řečeno, „*nasázet*“ je kolem jakýchkoliv kulturních dominant.

V této souvislosti je nutné poukázat na to, že v potvrzení stanoviska je sice uvedeno, že při „*hodnocení vlivu VE na přírodní složku krajinného rázu není možné opomenout ani vlivy na ptáky a letouny (netopýry)*“. Tento závěr společně s konstatováním nadřízeného správního orgánu v potvrzení stanoviska o tom, že žádná ze studií hodnocení míry tohoto vlivu, podložené konkrétními údaji, neobsahuje, nebyl stěžejním důvodem pro vydání negativního stanoviska. Rozhodujícím bylo posouzení negativního vlivu na krajní ráz snížením zmíněné estetické hodnoty, jak soud již výše uvedl, což vyplývá z obsahu jak závazného stanoviska OOP, tak i z jeho potvrzení. Navíc závěr ve vztahu dopadu VE na faunu byl uveden pouze „*v obecné rovině*“, když krajský soud nespatřuje vybočení z mezí správního uvážení konstatování správního orgánu uvedené v potvrzení závazného stanoviska o tom, že „*k negativnímu vlivu na uvedené skupiny živočichů (tj. na ptáky a letouny – pozn. krajského soudu) dochází*“. Avšak i kdyby se o takové vybočení jednalo, nejednalo se o stěžejní důvod pro vydání negativního stanoviska, které by mohlo ovlivnit zákonnost stanoviska.

Další základní námitkou, kterou uvedl žalobce i v žalobě a s níž se podle názoru NSS krajský soud nevypořádal, bylo tvrzení žalobce o dostatečném nezdůvodnění toho, že orgány OOP opřely své závěry o posudek agentury a nepřihlédly k tomu, že „*na druhou stranu proti němu existují tři studie, hodnotící věc z různých úhlů, přičemž dvě z nich se také otázkou kumulativního efektu zabývají*“. V žalobě tedy žalobce namítl, že v podstatě orgány OOP „*upřednostnily*“ posudek agentury, který si tento posudek vyžádaly (resp. si ho vyžádal orgán OOP, který vydal závazné stanovisko). Krajský soud dospěl k závěru, že rovněž ve vztahu k této námitce netrpí závazné stanovisko OOP a jeho potvrzení takovou vadou, pro kterou by bylo nutné konstatovat jejich nepřezkoumatelnost.

K uvedené námitce, tj. ad 3), soud uvádí:

Již orgán OOP se v závazném stanovisku v dostatečné míře, když se jeho úvahy pohybovaly v mezích správního uvážení (tj. byly logické a opíraly se o podklady v této úvaze uvedené), zabývaly zdůvodněním toho, proč nepřihlédl k dalším podkladům závazného stanoviska. Orgán OOP konstatoval, že předložené studie se vyjma Studie vlivů VTE

Dětrichov na krajinný ráz – druhá část (Ekoaudit, 2011) nezabývají kumulativním efektem. Zároveň OOP v závazném stanovisku zdůvodnil, proč bylo nutné opětovně posoudit záměr výstavby VE, když „*od doby původního záměru v okolí (jednalo se o posouzení OOP této otázky ve stanovisku předchozím, které bylo vydáno dne 18.10.2007, které bylo časově omezeno do 31.12.2009, jak ostatně konstatoval i orgán OOP v závazném stanovisku) došlo k výstavbě pěti zcela nových větrných parků k posílení dvou větrných parků, v oblasti došlo k výstavbě celkem 14 nových větrných elektráren*“, přičemž „*v době hodnocení původního záměru tedy existovaly pouze dva větrné parky čítající dohromady tři větrné elektrárny*“. Krajský soud nevidí nic nelogického na tom, když orgán OOP konstatoval nutnost opětovného posouzení záměru výstavby nových VE, a to „*především z pohledu případného kumulativního efektu*“. Podle názoru krajského soudu nebylo nijak zvlášť nutné vysvětlovat, co že to ten kumulativní efekt je, když jak vyplývá ze zdůvodnění nutnosti opětovného posouzení záměru výstavby, pokud jsou v daném území umístěny ještě jiné VE a má dojít k jejich rozšíření, tak je nutné posuzovat vliv nových staveb VE i v souvislosti s působením dosavadních VE na krajinný ráz. Výše zmíněný citovaný závěr OOP tak zcela zdůvodňuje nutnost posoudit záměr výstavby i z pohledu „*kumulativního efektu*“.

Význam slov „*kumulativní*“ a „*efekt*“ musí být jasný i laikovi, navíc z námitek žalobce a jím předložených odborných podkladů (zejména z předložené Studie vlivů od zpracovatele Ekoaudit) vyplývá, že žalobci je význam těchto slov jasný. Zároveň orgán OOP v závazném stanovisku podrobně na str. 3 a 4 objasnil, proč k těmto dalším podkladům ve vztahu k vyhodnocení kumulativního efektu nepřihlédl. Ke studiím, předloženým žalobcem, uvedl již orgán OOP úvahy týkající se toho, proč z nich nemohl vycházet. Ve vztahu ke Studii Ekoaudit (2007) uvedl, že „*kumulativní efekt nehodnotí*“, tento závěr žalobce ani v žalobě nenapadl. Ve vztahu ke Studii Šebela (2010) rovněž uvedl, že kumulativní efekt nehodnotí, když ten je pouze zmíněn na str. 19 jako synergický efekt, přičemž autorem je tento efekt vnímán tak, že musí být viděno z konkrétního místa více VE nebo parků současně. Tento přístup je však jen částí kumulativního efektu, který se takto hodnotí především v případě většího větrného parku nebo rozšiřování již stávajících větrných parků. Dále orgán OOP ve svých úvahách pokračoval (když vycházel z posudku Agentury, která se zabývala hodnocením těchto studií – na tom nespátňuje krajský soud nic vadného), že „*kumulativní efekt se vztahuje nejen k danému větrnému parku, ale také k celé oblasti krajinného rázu. Jestliže se pohybuje pozorovatel krajinou vymezenou kuestami a v jednotlivých krajinných scénách (obrazech) se mu neustále opakuje prvek větrné elektrárny, byť na různých místech, začne vnímat tuto oblast jako krajinu větrných elektráren (viz výše). I přes tento přístup ke kumulativnímu efektu neprovedl autor analýzu míst, ze kterých bude po realizaci záměru patrné více větrných parků a obdobných vertikálních stav a spokojil se pouze s tvrzením, že daná problematika je jen hypotetickou argumentací a neodpovídá reálné skutečnosti*“. Zároveň bylo konstatováno, že v této studii „*absentuje ovlivnění dominant kostelů v Dětrichově a Koclířově*“. Ke studii Ekoaudit (2011) v závazném stanovisku bylo uvedeno, že ten sice vyhodnocuje kumulativní efekt, avšak ve studii „*zcela chybí zohlednění některých větrných parků: Janov u Litomyšle, Žipotín – Gruna, Žipotín – Gruna – Solitary a Maletín. Větrný park Pohledy tato studie též zmiňuje, ale tento park studie vyjmula z důvodu, že tyto VE jsou výrazně nižší než plánovaný záměr a jich postavení v rámci Svitavské kotliny*“. K tomu je v závazném stanovisku uveden závěr, že „*kumulace je dvojího typu*“. Prvním typem je, že v krajině scéně přibudou další větrné elektrárny, a tím dojde k posílení vnímání tohoto prvku. Druhým typem kumulativního efektu je, že se v krajině neustále pozorovateli otevírají výhledy na různé větrné elektrárny, a tím dojde k zesílení tohoto znaku v rámci celé

oblasti krajinného rázu. Uvedená studie se tedy zabývá „pouze dílčí částí této problematiky a i v rámci tohoto dílčího přístupu zcela vynechala některé větrné parky, které se vzájemně budou uplatňovat“. Naopak posudek Agentury vycházel nezávisle na sobě ze dvou metodik, jak uvedl orgán OOP (jednalo se o Studii potencionálního vlivu výškových staveb a větrných elektráren na krajinný ráz území Pardubického kraje, přičemž dle této metodiky byl proveden výpočet a pro stanovení okruhu viditelnosti byla využita stejná metodika, tedy samotný posudek Agentury se opírá o odborné podklady týkající se posouzení kumulativního efektu). Rovněž nadřízený orgán OOP se v potvrzení závazného stanoviska zabýval zdůvodněním toho, proč k těmto podkladům, předloženým žalobcem, nebylo možné přihlídnout (str. 3 a 4). V potvrzení závazného stanoviska jsou dokonce citovány závěry ve prospěch realizace staveb VE, avšak OOP správně dospěl k závěru, že i z těchto podkladů předložených žalobcem nevyplývá, že by bylo možné jednoznačně „daný záměr v dané lokalitě doporučit“. Např. znalecký posudek doc. Šebely uvádí (str. 31), že „pro konkrétní posuzovaný záměr, tj. výstavbu a provoz Větrných elektráren v lokalitě Dětrichov je opodstatněné zařadit jejich vliv a dopad na krajinný ráz v rozmezí kritérií- za druhé- malá negativní změna -až za třetí- zjevná negativní změna“, přičemž toto hodnocení je v rámci čtyřstupňové klasifikace (tento závěr byl takto citován z posudku tohoto znalce v potvrzení závazného stanoviska, žalobce ani v žalobě proti uvedení tohoto závěru neuvedl námitku). Podstatné však bylo, že v potvrzení stanoviska OOP bylo uvedeno, že v podkladech předložených žalobcem shledal nadřízený orgán OOP rozpory, a to především v dílčích výsledcích hodnocení a v celkovém závěru studií, resp. posudků. Takový rozpor spatřoval např. v „hodnocení míry navýšení vizuálního projevu ve vztahu k realizovaným záměrům VE (navýšení shledáno jako nevýznamné – str. 25 Studie společnosti Ekoaudit, spol. s r.o., z ledna 2011) a v tom, co vyplývá z hodnocení provedeného mapami viditelnosti (přílohy č. 4a a 4b uvedeného odborného posouzení). Nedostatkem těchto příloh přitom je, že z nich je sice patrný rozsah pohledového vnímání VE Dětrichov (příloha č. 4a) a souhrnný rozsah pohledového vnímání VE Dětrichov, Anenská Studánka a Ostrý Kámen (příloha č. 4b), ale už nikoliv rozsah pohledového vnímání VE Anenská Studánka nebo Ostrý Kámen. Nelze tak potvrdit nebo vyvrátit tvrzení podané v závěru studie o významnosti či nevýznamnosti navýšení vizuálního projevu vzhledem k realizovaným záměrům VE“. Dalším rozporem je např. tvrzení znalce o vyloučení „biologických či jiných technických vlivů na okolní přírodu a krajinu“, když znalecký posudek neobsahuje doklady o hodnocení tohoto vlivu, když „přitom především vlivy na ptáky a letouny (netopýry) jsou vlivy obecně uznávané“. Zároveň v tomto potvrzení stanoviska OOP bylo dostatečně zdůvodněno, že právě vzhledem k možnému „kumulativnímu působení si OOP vyžádal u Agentury odborné posouzení“. Zároveň bylo v tomto potvrzení závazného stanoviska konstatováno, že zadání takového posouzení bylo i v souladu s Metodickým pokynem vydaným Ministerstvem životního prostředí – Preventivní hodnocení území kraje nebo menších samosprávních celků, uveřejněného ve Věstníku Ministerstva životního prostředí z listopadu 2009, přičemž posudek Agentury právě vychází z požadavků uvedených v tomto metodickém pokynu. Na tom neshledává krajský soud nic vadného, když kdo jiný, než Ministerstvo životního prostředí, by mělo stanovit obecné požadavky na posouzení dané otázky, přičemž rovněž krajský soud neshledává nic vadného a nelogického na tom, že v případě rozšiřování staveb VE při posouzení vlivu na krajinný ráz je třeba vycházet z reálného stavu zahrnujícího i působení stávajících VE. Ostatně ani sám žalobce nenamítl, že by při posuzování vlivu stavby VE bylo třeba vycházet ze stavu v krajině, který by nezahrnoval vliv stávajících, již vybudovaných VE.

Ad 4) Nadřízený orgán OOP v potvrzení závazného stanoviska vysvětlil, i když stručně, proč pro stejný záměr bylo vydáno odlišné, nesouhlasné závazné stanovisko, přičemž jak žalobce v žalobě uvedl, předchozí závazné stanovisko ze dne 18.10.2007 bylo jiné (pro dvě VE byl vydán souhlas, pro dvě VE byl vydán nesouhlas). Jak nadřízený orgán OOP uvedl, „v době od vydání původního (souhlasného, časově omezeného) závazného stanoviska nastala v území významná řada změn, představovaná především umístěním a provozováním řady nových větrných parků. Umístěním každého z větrných parků znamenalo v oblasti různé velké snížení dochovaného krajinného rázu; dané především výškou VE, místem umístění, utvářením povrchu i objektu na něm“. V závěru pak nadřízený orgán OOP celkem i výstižně ke způsobu hodnocení vlivu staveb VE na krajinný ráz bez přihlédnutí ke kumulativnímu efektu (tedy i k podkladům, které svědčily ve prospěch záměru žalobce) uvedl, že „zhodnocení vlivu na krajinný ráz (která se však nezabývají otázkou kumulativního efektu, anebo pouze v tom smyslu, zda budou s novými VE pohledově vnímány i některé z provozovaných) opakovaně vyplývá dotčení krajinného rázu větší či menší měrou; zároveň je však toto dotčení bráno jako akceptovatelné...takovouto „salámovou“ metodou postupně dochází k zásadnímu vlivu na krajinný ráz, který může vést k tomu, že poměrně velké území bude chápáno jako území výrazně technicistní, intenzivně využívané a člověkem přeměněné, se všemi důsledky, které z takového vnímání mohou vyplynout (vliv na cestovní ruch, osídlenost území, jeho fragmentace...). Na tomto faktu nic nemění ani argument dočasnosti staveb...“ Pokud se v této závěrečné části nadřízený orgán OOP zmínil o tom, že v současnosti dochází „v některých západních zemích, např. v Německu“ k rekonstrukci již starých a nevyhovujících VE na nové, pak nelze tento závěr „vytrhnout z kontextu“, jak to učinil žalobce v žalobě, když tato zmínka, jak ostatně orgán OOP konstatoval (str. 7, poslední odstavec potvrzení stanoviska), že argument dočasnosti staveb použitý žalobcem nemůže na výše uvedeném závěru, týkajícím se otázkou kumulativního efektu, nic změnit. Jinými slovy, krajský soud nepovažuje nic vadného a nelogického na tom, že ani fakt, že stavby VE mají omezenou životnost, nemůže ovlivnit způsob rozhodnutí orgánu OOP. Přece je nesporné, že po dobu životnosti VE (a žalobce ani nenámítal, že VE mohou mít životnost 20-30 let) k uvedenému vlivu na krajinný ráz v důsledku umístění VE v krajině bude docházet.

Krajský soud na základě výše uvedených skutečností nedospěl k závěru, že v daném případě došlo k překročení mezí správního uvážení, přičemž uvedené závazné stanovisko a jeho potvrzení „alespoň v základní rovině“ odpovídalo požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Zároveň krajský soud nedospěl k závěru, že byla důvodná námitka žalobce týkající se zdůvodnění postupu orgánu OOP, když ten vydal závazné stanovisko s odlišným výsledkem od závazného stanoviska, vydaného v r. 2007. Jak již soud uvedl výše /Ad 4)/, zdůvodnění tohoto postupu obsahuje potvrzení stanoviska. Krajský soud nevidí nic nelogického a vadného na konstatování, že „v době od vydání původního (souhlasného, časově omezeného) závazného stanoviska nastala v území významná řada změn, představovaná především umístěním a provozováním řady nových větrných parků“, když bylo nutné nově hodnotit i vliv stávajících VE na krajinný ráz. Pokud se žalobce zmínil v závěru žaloby o tom, že původní závazné stanovisko nezmiňovalo citlivost věci nebo kumulativní efekt jako důvod omezení, tak odpověď na tuto otázku mohl nalézt v podkladu, který sám k žalobě přiložil. Orgán OOP totiž již v závazném stanovisku uvedl, že „jelikož svým charakterem se jedná o stavbu, jejíž umístění je v daném prostoru, s ohledem na možný kumulativní vliv spolu s dalšími stavbami tohoto charakteru, velmi citlivé ve vztahu ke krajinnému rázu, omezil správní orgán platnost závazného stanoviska tak, aby bylo možno případně novým závazným stanoviskem na novou situaci reagovat“. A dále uvedl, že „veškeré

posudky, které hodnotily záměr z hlediska krajinného rázu, vycházely ze situace platné v době posouzení. Oproti původní situaci však došlo k zásadním změnám důležitým pro hodnocení možného vlivu stavby na krajinný ráz. Do předmětné oblasti zasahuje vliv šesti větrných elektráren v lokalitě Anenská Studánka, tří větrných elektráren v Ostrém Kameni, dvou větrných elektráren v Janově a další záměry nacházející se v území“. Proto byl dán důvod pro změnu uvedeného stanoviska, přičemž krajský soud nenachází nic nelogického a vadného na tomto odůvodnění nutnosti vydání nového stanoviska.

Správní orgán I. stupně a žalovaný pak správně vycházely z uvedeného závazného stanoviska OOP a jeho potvrzení, přičemž správní orgán I. stupně rozhodující ve věci samé (tj. o zmíněné žádosti žalobce) byl obsahem závazného stanoviska vázán a nebyl jej oprávněn jakýmkoliv extenzivním způsobem interpretovat či jinak obsahově měnit. Závazné stanovisko bylo tedy náležitým podkladem pro rozhodnutí ve věci samé, kdy správní orgán je povinen v řízeních o žádostech, tj. v daném případě o žádosti o umístění zmíněné stavby, zamítnout žádost tehdy, pokud závazné stanovisko brání žádosti vyhovět. Proto správní orgán I. stupně a žalovaný postupovaly v souladu s platnou právní úpravou, když zmíněné závazné stanovisko obsahuje jednoznačný nesouhlas s umístěním a dokonce i s povolením uvedené stavby, přičemž ani soud neshledal, že by zmíněný podklad včetně jeho potvrzení trpěly vadou týkající se správního uvážení v těchto podkladech obsaženého. Rovněž tak krajský soud nedospěl ani k tomu, že by zjistil existenci vady rozhodnutí správních orgánů vydaných v dané věci, když s uvedenými námitkami uplatněnými i v odvolání se vypořádal dostatečným způsobem (tj. srozumitelně a s náležitým odůvodněním) i žalovaný v žalovaném rozhodnutí, přičemž tento správní orgán, stejně jako soud, nebyl oprávněn se zabývat věcným hodnocením, které přísluší pouze orgánu ochrany přírody a krajiny.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel jí zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce sice byl úspěšný v řízení o kasační stížnosti, ale celkově v řízení úspěšný nebyl. Žalovanému pak žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 30. dubna 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová